

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/119/2022
Identifikačné číslo spisu: 1712220189
Dátum vydania rozhodnutia: 19.12.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1712220189.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov : 1/ J. D., narodená X. M. XXXX, bytom B. X, B., 2/ Mgr. Ing. I. D., narodený X. L. XXXX, bytom tamtiež, obaja zast. JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou so sídlom Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti žalovanej : Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, za účasti intervenienta na strane žalovanej Mgr. Anny Michnicovej, súdnej exekútorky, so sídlom Koprivnická 9/G, Bratislava, o zaplatenie 7 000 € s prísl., vedenom na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 10C/310/2012, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2021, sp. zn. 16Co/154/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2021, sp. zn. 16Co/154/2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej v texte rozhodnutia „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 18. júna 2018, č.k. 10C/310/2012-298 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcom uložil povinnosť nahradiť žalovanej a intervenientovi trovy konania v plnom rozsahu.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že po vyhodnotení ustáleného skutkového stavu v intenciách právnych predpisov, ktoré citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia, dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná a možno ju dokonca klasifikovať aj ako zjavné zneužitie práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. V základných bodoch sa stotožnil s právnou argumentáciou žalovanej, ktorá namietala vlastnú pasívnu legitimáciu, premlčanie práva a nepreukázanie splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, t. j. nesprávny úradný postup, vznik ujmy a príčinnej súvislosti medzi vznikom tejto ujmy a nesprávnym úradným postupom. Žalobcovia odvodzovali svoj nárok z nesprávneho úradného postupu súdnej exekútorky Mgr. Anny Michnicovej, ktorá mala prekročiť svoju právomoc. Štát totiž zodpovedá len za škodu, ktorú súdny exekútor spôsobí v rámci exekučnej činnosti realizovanej na základe poverenia súdu, prípadný exces súdneho exekútora vylučuje zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup. S poukazom na právnou argumentáciu žalobcov, ktorí

opakovane dôvodili existenciou excesu zo strany súdneho exekútora bolo nesporné, že už len z tohto dôvodu sa žaloba javila ako zjavne nedôvodná. V tomto konaní nebola splnená ani jedna zo základných podmienok zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a teda ani nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcov. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcom uložil povinnosť nahradiť žalovanému a intervenientovi trovy konania v plnom rozsahu.

2. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom z 28. septembra 2021, sp. zn. 16Co/154/2019 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanej a intervientovi na strane žalovanej priznal proti žalobcom 1/ a 2/ plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

2.1. Vo svojom odôvodnení odvolací súd konštatoval, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

2.2. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcov v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 CSP) podotkol, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby; žalobcovia v podanom odvolaní neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázali nesprávnosť napadnutého rozsudku, a ktoré by boli spôsobilé z hľadiska vecnej argumentácie privodiť zmenu napadnutého rozsudku v prospech odvolateľov. Z odvolania nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktorými žalobcovia spochybňujú závery súdu prvej inštancie založené na úvahe o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej (bod 22), nesplnení predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (bod 25 - 27) a o premlčaní nároku (bod 28); odvolací súd preto konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozsudku.

2.3. Osobitne sa vysporiadal s odvolacou argumentáciou pokiaľ išlo o pochybenia pri rozhodovaní o vstupe intervenienta na strane žalovanej do konania, absencii riadneho predvolania žalovanej 1/, údajnej nemožnosti nahliadnuť do originálneho exekučného spisu, či nevykonania niektorých dôkazov. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia v podanom odvolaní neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázali nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobcov preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej priznal voči žalobcom 1/ a 2/ plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, ktoré odôvodnili ust. § 420 písm. e) CSP (rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd), ust. § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená).

3.1. Dovolatelia odvolaciemu súdu vytkli svojvoľnosť, arbitrárnosť, nepresvedčivosť „neracionálnosť“ a nekonzistentnosť odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku, pričom neboli splnené zákonom predpokladané podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku. Dovolatelia požiadali o upovedomenie elektronicky na email : D..D. o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP, a to podaním z 21.12.2017 (č. l. 217 a 218 spisu). Na túto žiadosť odvolací súd neprihliadol.

3.2. Poukázali tiež na skutočnosť, že neboli vypočutí nimi navrhnutí svedkovia vrátane žalobkyne 1/. Namietali ďalej, že v konaní nebolo riadne konané s advokátkou JUDr. E. Korčekovou, ktorej uložili tzv. generálne plnomocenstvo, o ktorom údajne sudcovia odvolacieho súdu vedeli a teda s poukazom na ust. § 92 ods. 2 CSP a ust. § 161 ods. 1 CSP a ust. § 161 ods. 3 CSP s ním mali dovolateľov „vytážiť“.

3.3. Pokiaľ ide o vadu podľa ustanovenia § 420 písm. e) CSP namietali pochybenie pri vylúčení sudcu krajského súdu JUDr. Romana Majerského z dôvodu, že nešlo o spôsobilé dôvody jeho vylúčenia.

Vyslovili podozrenie, že rozhodnutie o vylúčení nepodpísal JUDr. Boris Tóth ako predseda súdu, ale v rozpore s označením na predmetnom rozhodnutí JUDr. Bolebruch ako podpredseda súdu. Namietali i to, že napokon vo veci nerozhodoval JUDr. Mario Dubaň, ktorý bol zaradený v senáte odvolacieho súdu po vylúčení JUDr. Majerského.

4. Žalovaná ani intervenient sa k dovolaniu žalobcov nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (ustanovenie § 35 Civilného sporového poriadku) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a) CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) pri skúmaní, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu; dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a v časti dôvodné, v dôsledku čoho zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP).

6. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Dovolatelia si uplatnili dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. e) CSP teda, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Vylúčenie sudcu upravujú § 49 a nasl. CSP, v zmysle ktorých je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Vylúčený je aj sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

10. Súčasťou práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) je aj právo na to, aby vec prejednal a rozhodol nezávislý a nestranný sudca. Zároveň toto ústavné právo na súdnu ochranu na strane druhej zahŕňa aj právo na to, aby právna vec účastníka (resp. strany konania) nebola odňatá zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy). Keďže inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania veci preto možno len výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť nezaujato a nestranne.

11. Dovolačný súd, pokiaľ ide o dôvod vylúčenia sudcu odvolacieho súdu JUDr. Romana Majerského, považuje jeho vylúčenie za správne, vyplývajúce z ustanovenia § 49 ods. 2 CSP. Sudca, ktorý vec

prejednával na súde nižšej inštancie a vykonával dokazovanie (vypočúval svedkov, uskutočnil ohliadku a pod.), je vylúčený z jej prejednávania a rozhodovania v odvolacom konaní, a to aj vtedy, ak vo veci meritorne nerozhodol. Berie sa do úvahy, že sudca, ktorý v rámci dokazovania osobne vykonáva dôkazy, má možnosť vnímať a následne ich hodnotiť z hľadiska preukázania skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania, celkovejšie než sudca odvolacieho súdu, ktorý sa s týmito dôkazmi zoznamuje iba prostredníctvom zápisnice o pojednávaní súdu prvej inštancie. (BAJÁNKOVÁ, Jana. § 49 [Dôvody vylúčenia]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 209-210, marg. č. 5.). Pojem rozhodovania v zmysle ustanovenia § 14 ods. 2 O. s. p., pravda, nie je možné stotožňovať iba s rozhodovaním vo veci samej a sudca je podľa tohto ustanovenia vylúčený aj vtedy, ak (len) procesne pôsobil v konaní na súde iného stupňa v takom kvalitatívnom a kvantitatívnom rozsahu, že získal o veci vedomosť takej povahy, že to vyvoláva pochybnosť o vnútornej nezávislosti súdnych inšancií, o legalite aplikovaných poznatkov a vo svojich dôsledkoch aj pochybnosť o jeho sudcovej nestrannosti (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Nc/40/2014).

11.1. Pokiaľ dovolatelia namietali pochybenia i možné machinácie pri podpisovaní rozhodnutia o vylúčení JUDr. Majerského, dovoľuje si dovolací súd povedať, že sa jedná v danom prípade o veľmi vážne obvinenia, ktoré však dovolatelia nijakým spôsobom nepreukázali, a teda sa nimi dovolací súd bližšie nezaoberal.

11.2. V súvislosti s (ne-)účasťou JUDr. Maria Dubaňa pri rozhodovaní odvolacieho súdu, dovolací súd podotýka, že naozaj bol členom senátu, ktorý mal po vylúčení JUDr. Majerského vo veci rozhodnúť. V čase rozhodovania krajského súdu však už bol JUDr. Dubaň sudcom na najvyššom súde, teda na odvolacom súde v tom čase už nepôsobil, a preto v súlade so zodpovedajúcimi ustanoveniami Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na jeho miesto nastúpil ako predseda senátu JUDr. Bolebruch. Ani v tomto ohľade nemožno hovoriť o dôvodne podanom dovolaní v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ CSP.

12. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP dovolatelia vytkli odvolaciemu súdu viacero nedostatkov. Ako prvou námietkou sa dovolací súd zaoberal dovolateľmi avizovaným nesplnením zákonom predpokladaných podmienok na verejné vyhlásenie rozsudku. V súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

13. Ako z obsahu spisu vyplýva, dovolatelia žiadali o upovedomenie odvolacím súdom elektronicky na e-mail: D..D. o mieste a čase vyhlásenia rozsudku v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP (odpoveď na výzvu súdu z 19. decembra 2017, č. l. 217-218). Táto žiadosť nebola súčasťou odvolania, ale bola súdu prvej inštancie zaslaná skôr ako súčasť iného podania. Z pokynového lístka z 20. septembra 2021 pre spisovú kanceláriu vyplýva, že účastníci neboli na verejné vyhlásenie rozsudku volaní (č. l. 426). Odvolací súd túto žiadosť teda nereflektoval a dňa 28. septembra 2021 verejne vyhlásil rozsudok. Porušenie ustanovenia § 219 ods. 3 CSP znemožnilo žalobcom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolanie žalobcov je preto v tejto časti prípustné a zároveň aj dôvodné. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že žalobcovia opodstatnene namietali dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, čo zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

14. Dovolací súd sa zaoberal aj ďalšou námietkou dovolateľov, ktorí poukázali na skutočnosť, že udelili generálne plnomocenstvá advokátke JUDr. Emílii Korčekovej, datované 8. apríla 2016 a bolo úlohou súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu sa s týmito plnomocenstvami vysporiadať. Podľa názoru dovolateľov mali mať o existencii plných mocí vedomosti minimálne niektorí členovia senátu.

15. Dovolací súd sa oboznámil s obsahom spisového materiálu, pričom konštatuje, že súčasťou spisu nie je žiadne splnomocnenie ani jedného spomedzi žalobcov udelené advokátke JUDr. Emílii Korčekovej, predložené počas konania pred súdom prvej inštancie, resp. pred odvolacím súdom. Tieto plnomocenstvá dovolatelia predložili až ako prílohu dovolania. Z uvedeného dovolaciemu súdu nie je

jasné, odkiaľ mali mať konajúce sudy vedomosť o existencii týchto plných mocí. Skutočnosť, že JUDr. Emília Korčeková zastupovala žalobcov v konaní pre ústavným súdom vo veci, ktorá vychádzala z veci prejednávanej neznamená, že ich zastupovala aj v tomto konaní. Konanie pred ústavným súdom je osobitným konaním a plná moc neplatí automaticky aj na konanie pred všeobecným súdom. Dovolaciemu súdu nie je ani jasné, čo znamená odkaz dovolateľov na „Spr 3126/2016 OS Pezinok“. Pokiaľ žalobcov zastupovala menovaná advokátka, bolo ich povinnosťou o tom súd informovať, navyše keď sa v konaní nijako neaktivizovala, neurobila voči súdu žiadny úkon, nie je namieste očakávať, že súd sám od seba bude na takéto plnomocenstvo prihliadať.

16. Bez významu je poukaz, že sudy nevyočuli niektorých svedkov navrhovaných žalobcami. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

16.1. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané sudy prvej a druhej inštancie ako skutkové sudy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Pokiaľ ide o navrhnuté výsluchy svedkov (C., A., E., X.) súd prvej inštancie nepotrebnosť ich svedectiev odôvodnil.

16.2. Rovnako sa to sa týka aj údajne nevykonaného výsluchu žalobkyne 1/. Tento dôkaz navrhli žalobcovia až v odvolaní, preto mal odvolací súd dôvodne za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebol navrhnutý. Keďže odvolací súd považoval skutkový stav za dostatočne zistený, nepovažoval za potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, aj keď to žalobcovia navrhli v odvolaní. Ani v tomto prípade nemožno hovoriť o vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

17. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolatelia opodstatnene namietajú, že im odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) tým, že im nebolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia (bod 13.). Dovolanie žalobcov je preto v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Dovolací súd preto podľa § 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil.

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec dovolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.